

Η Τέχνη

Γιάννης Α. Καμπύσης
Στα σύγνεφα

Η Τέχνη, Αθήνα
τχ. 12 (Οκτώβριος 1899), σ. 293-299

ΣΤΑ ΣΥΓΝΕΦΑ

Τί θά ζητούσες στὰ ξημεράκια τὰ μεσημέρια
 σὰν τὸ λιοπύρι ἀποκοιμῖται τὰ ὄνειρά σου ;
 Μοῦ λεί : Προχῶρει!... μιά φωνή· καὶ μιά
 ἄλλη : Στάσου!...
 Κυρά μου ἐσύ ! Μάρα μου ἐσύ ! Σεῖς δύο μου
 ἀστέμια !...

Καὶ μὲς τὴ νύχτα τὴν ὀλουριτιά, ρά, οἱ γήμοι!..
 "Ω, Ἀγάπη ἐσὸ πού με τραβάς ψηλά : Προχῶρει!...
 "Ω, ἐσὸ πού γὰ μὲ σταματήσεις θές... ἡ Κόρη
 — δόξα, χαρά σου ! — ἐγγήσου γὰ σὲ κάμει
 Μάμμη !
 Μόναχο, 13 τοῦ Μάρτη τοῦ 1899.

Τὸ δράμα παίζεται στὴ βεράντα τοῦ ξενοδοχείου
 Β... στὴ λίμνη τοῦ Κ... στὶς Βαβαρικὲς Ἄλπες. Εἴ-
 ναι νύχτα βαθειά· θεοσκοτεινά. Στὸ βήθος μόλις, πού
 καὶ πού, ξεχωρίζουν τὰ γυαλιὰ τῆς βεράντας. Ἀκού-
 γεται ὁ βαρὺς ἄνεμος τῶν Ἄλπεων κι ὁ θόρυθος τῶν
 συγκαλουμένων δέντρων, σὰ μυκηθμὸς ἀγριεμένης
 θάλασσης. Ἐγὼ, σὰν ἦσκιος μὲς τὴ σκοτεινίλα, στέ-
 κουμαι στὸ βήθος καὶ κοιτάζω ἀπὸ τὰ γυαλιὰ τὰ σύ-
 γνεφα, πού κατακίθονται στὴ λίμνη.

Ἐκεῖνος (ἀνοίγοντας μιά πόρτα δεξιά).
 Ὅπως ἀγαπάει ἡ εὐγενεία σας, δεσποίνις.
 Χωρὶς φῶς ; χωρὶς φῶς !

Ἐκεῖνη.

Λοιπόν, ἴμα σὰς χροισασιῶ σὰς χτυπῶ τὸ
 κουδούνι. Θέλω νὰ μείνω κομμάτι μόνη μου στὰ
 σκοτεινά.

Ὁ Κέλνερης.

Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο πολὺ καλὰ ἀλλὰ πρέ-

πει νὰ γνωρίζει ἡ δεσποινίδα πὼς εἶναι κένας
 κύριος ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα.

Ἐκεῖνη.

Ἀλήθεια ! Δὲ σημαίνει τίποτα, Κέλνερ. Πη-
 γαίνετε !

Ὁ Κέλνερης.

Στὶς διατάγες τῆς δεσποινίδας. (Κλεί τὴν
 πόρτα καὶ χάνεται).

Ἐκεῖνη

(προχωρῶντας στὸ βήθος σκοτιάφτει στὰ καθίσματα
 καὶ στὰ τραπέζια).

Ἐγὼ

(ἐγύρισα καὶ τὴν παρακολουθεῖσα ὅσο μπορούσα).

Ἐκεῖνη.

Ἐπὶ τέλους ! (φτάνει στὸ βήθος, λίγο παραπέρα
 μου δεξιά).

Κίμποση διακοπή. Ἐκεῖνη μὲ μανία κοιτάζει
 στὰ σκοτιάδια. Ἐγὼ χορτασμένος κίπως, ἀνυπομονῶ.

Ἐκεῖνη (μονολογῶντας).

Ὡ νύχτα, ποιὸς δὲ μίσησε ;
 Μὲς τὴν ψυχὴ μου, ὦ ναί, γεννήθη ἡ γνώση
 πὼς σὺ τοῦ Φόβου ἡ μάνη νὰ εἶσαι
 καὶ ἀγαπῶ,
 γιὰ τὸ γυιού σου, ὦ, πόση ἀγάπη τοῦχω, ὦ,
 Καὶ ἀγαπῶ, [πόση !
 τί τὸν ζητῶ τὸ γυιό σου
 τὸν ἄγνωστό μου...
 Ὡ μάνη, φέρτον μου ! Γιὰ, φανερώσου
 πού εἶσαι ; ἄχ ! πού εἶσαι ;
 πού εἶναι τοῦ δρόμου
 τὸ μυστικὸ μου ;... (σωπαίνει ἀξάφνα καὶ ξαναθυβί-
 ζεται).

Ἐγὼ (σὲ λίγο).

Ποιὸς γὰν τὸν κάλεσε ;
 μὲς τὴν ψυχὴ μου, ἄχ, ἀναδεύει !
 ἄχ, καὶ δὲ σέ,

λαλιά, πού με γητεύει
 τὸ πρόσωπό του ἄς ξεφαντώσει!
 Είναι ἡ ψυχὴ μου ἡ νύχτα, εἶναι ἡ μάνα του,
 πού τὸν γεννάει καὶ τὸν κρατᾷ μὴν τὴν προ-
 ὤ τοῦ φαρμακεμένου μου ψιτοῦ [δόσει...
 ἔβγα καρπὲ καὶ σὲ καλεῖ καὶ σὲ καλεῖ
 ἄχ, ποῖος νὰ σὲ καλεῖ!...

Ἐκείνῃ (σὰ νὰ μὴ μὲ πρόσσει).

Ἄχ, ποῦθεν ἔρχεται ὁ ἀγέρας
 ἀκούρατος! πού εἶναι ἡ πηγὴ του!
 Κι ἀπὸ τίς τσίμες τὸν βουνῶν ἀπάνω ἀπάνω
 τοῦ Φόβου σὺ ὁ πατέρας,
 πάρτον ἀπὸ τὰ σύγνεφα, φέρτον στὴ γῆ τοῦ
 τὸν πάγαπὼ νὰν τὸν γνωρίσω κι ἄς πεθάνω!...

Ἐγὼ (ζήμεσος).

Ἄπὸ τὸ πνεῦμα μου ὁ ἀγέρας βγαίνει,
 μέσα στο πνεῦμα μου εἶναι ἡ πηγὴ του
 καὶ μέσα ἐκεῖ κρυμμένο τὸ παιδί του,
 σὲ ἔπνο ριγμένο, δὲν πεθαίνει
 ἄχ, δὲν πεθαίνει!
 καὶ δὲν σπαράζει! —
 Τώρα ἔβγα καὶ σὲ κράζει,
 πού σάγαπᾷ σὲ κράζει,
 σὲ κράζει!...

Ἐκείνῃ (ἐρχόμενη κοντήτερα).

Στὰ πέρατα τὸ πνεῦμα σου στομώνει! (κοντὴ μου)
 Σάπολιγο ἡ φουρτούνα θὰ ξεσπάσει
 κ' οἱ κεραυνοὶ σταυροὶ τριγύρω
 τῶν περάτων τὸν ἄνεμο θὰ πνίξουν...
 Μιὰ τέτια νύχτα στῶν συγνέφων τὴν πλημμύρα
 θὰ συγκινηθῶν νὰ σὲ συναντοῦσα...

Ἐγὼ.

Εἶναι ἡ ψυχὴ μου ἡ νύχτα...

Ἐκείνῃ.

Χαρὰ τις νὰ προσμένει τὴν ἡμέρα!...

(σὰν νὰ μονολογοῦσε πάλι)

Κεῖν' ὄνειρεύομαι τὸν Ἥλιο νάγαπῶ...
 Ἄχ, κι ἄπλωσα τὰ ὄνειράτα μου στὸν αἰθέρα
 κ' ἀνέβηκα στὰ ὑπέρολαμπρα λημέρια!...
 Φῶς ἐγὼ! Φῶς αὐτός! Ὡ! νὰ γυρίσω πίσω
 μακριὰ ἀπὸ τὰ κατάφωτα τὰστέρια
 σὲ ἀστέρι πού τὸ δέρνει τὸ σκοτάδι
 σὲ ἀστέρι πού γιοψύρι εἶναι τοῦ Ἄδην!...
 Ἄχ! Καὶ τὸ φῶς μου πάντα ὀλόγυρα μου
 φωτίζει τὸ σκοτάδι καὶ τὸν Ἄδην καὶ τὴν πίσσα
 καὶ φεύγει ὁ Φόβος φεύγει στὸ περπάτημά μου
 καὶ τὸν ἀγάπησα μὲ λύσσα!...

Ἐγὼ.

Ὡ κόρη, ποῖος νὰ μέσρωξε νὰ σὲ ἀπαντήσω;
 Κάτι ξανοίγω ἐντός μου,
 γένου τὸ φῶς μου
 νὰ σάγαπῶ!

Δός μου νὰ ἰδῶ σὰν τὴν ψυχὴ σου
 καὶ τὴ μορφή σου...
 Κάτι θὰ σπάσει μέσα μου, μόνος τὸ κόβω...
 Ὡ! Σάγαπῶ! Σάγαπῶσα σὰν σὺ τὸ φόβο!

Ἐκείνῃ.

Ποῖν μοῦ τὸ πεις τὸ εἶδε ἡ ματιὰ μου.
 Ἀγάπα με! Μὰ μὴ λογάξεις γάμου
 στέφανα πὼς μαζί μου θὰ σὲ δέσουν...

Ἐγὼ (γονατίζοντας).

Τὰ δάκρια μου στὰ πόδια σου θὰ πέσουν.

Ἐκείνῃ (ῆσυχᾷ).

Ἄχ! Τί ποθεῖς, τί λαχταρᾷς πού δὲ μὲ ξέρεις;
 Τὸν ἄνεμο τοῦ πνευμάτός σου πού τὸν φέρεις;
 Τὸ φῶς διψῶντας νάποχτήσεις
 θαρρεῖς πὼς ξάφθουν στέκεσαι ἀντιμέτωπος τῆς
 καὶ χαίρεις! [Φύσης
 Ἄχ! μὴν πλανᾶσαι!
 Κοντὰ μου ὁ Φόβος σου καὶ Σὺ κοιμᾶσαι.
 Τί εἶμαι τὸ φῶς τὸ μυστικὸ
 πού λάμπει πάντα Ἀγάπη
 ἄχ κι ὅλα τὰ νικῶ
 τί φεύγουν μπρὸς μου
 τί διώχνει τα, σὰν τὸν ἀγαπημένο τὸν Ἀράπη
 τὸ φῶς μου!...

Ἐγὼ (γονατισμένος).

Τὸν ἄνεμο τοῦ πνευμάτός μου
 στὴ νύχτα, στὴν ψυχὴ μου θὰν τὸν φέρω!
 Τὸν Πνίχτη πού κοιμᾶται ἐντός μου
 πῶς δὲν τὸν ξέρω!
 Ἄχ! Ἡ λαλιά σου!...
 Κοντὰ σου
 τὸ πνίγει ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὴ βοηθαίει ὁ πα-
 Κ' ἐλεύτερος ὁ ἀγέρας [τέρας!
 στῆς νύχτας μου τὴν ἀγκαλιὰ
 γκρεμίζει κάστρα
 θαμπώνει τὰστρα
 καὶ φτάνει στὰ χροιά σου — ἂν εἶνε — τὰ μαλλιά!

Ἐκείνῃ (εἰρωνικὰ καὶ γλυκὰ).

Πὸς ὄμορφα τὰ λές!...

Ἐγὼ (σηκονομικὴ καὶ σὰ νὰ μονολογοῦσα).

Ἄχ, σὺ Νεράνδα πού ἔβαλες
 καταμεσημεριάτικα τὸν πόθο ἐκεῖνο
 κι ἀπὸ τὴν ὄμορφιά σου, αἰθέριο κρίνο,
 κάτι πού δὲν τὸ βλέπω πλέον ὠραῖο τὸ νιόθω
 πού θὰ μοῦ ψάλλει τὸν καινούργιο πόθο!...

Ἐκείνῃ (τὸ ἴδιο).

Νεράνδα ἂν εἶμουν, νὰ γυρίζω
 καταμεσημεριάτικα τὰ μεσονύχτια
 καθάλα στὸ ἄτι μου κι ὀλοῦθε δίχτια
 νὰ μὲ κυκλώνουν καὶ νὰν τὰ γκρεμίζω
 ἄχ, καὶ κανένα ἂν μέπιανε, γυναίκα πάλι
 σὲ κάτιου ἀντρός νὰ πέσω τὴν ἀγκάλη!...

Ἐγώ.

ᾠ! Τὴ μορφή σου πὸς ποθῶ!

Ἐκείνη.

Δὲ θὰν τὴ ἰδεῖς!

Ἐγώ.

Τὶ κελαιδεῖς

παρAPONIARICA ψυχὴ μου;

Ἡ δύναμί μου

ἢ ξαντριωμένη τάπαιτεῖ! (δυνατῆ). Κέλνερο! Ἐ,
[Φῶς!...]

Ἐκείνη (ἤσυχα).

Τοῦ κάκου! Δὲν εἶσαι σοφὸς

κι οὔτε θὰ φτάσεις στὴ σοφία ἐσὺ ποτέ!...

(μὲ μικρὴ πᾶψη).

Θάλωνε μόνον τὸ νερὸ ποῦ χύνεται!...

Ἐγώ (μὲ λύπη).

ᾠμμένα! ᾠμμένα τί ἔκαμα! Τί πάντα κάνω!...

Ἐκείνη (μὲ κίπια χαρῆ).

Ἄρχισε ὁ σίφουνας στὴν τσίμα ἀπάνω!...

Νὰν τὸν προφτάσω!

Ἐγώ (στενωγορημένος).

ᾠ! Τί βροντές! Τὰ γυαλιὰ τρίζουν!

Τί κεραυνοὶ! Τὰ δέντρα οἰκίζουν!

Ἐκείνη (μὲ ἀναγίλλιαση).

Μέσα στὸ δάσο

κοντὰ στὸν καταρράχτη,

ᾠ, τὴ μαγία τῶν στοιχειῶν καὶ τὸ ἄχτι

νὰν τὰ προφτάσω!...

Ἐγώ.

ᾠ. σεῖς βροντές, μὲ ποῖο θυμὸ

μοῦ ἐπνίξατε τὸν ἄνεμο!...

Τί κεραυνοὶ!.. Ποῖον νὰ καλέσω!...;

Ἐκείνη (μὲ γέλοιο).

Τὸ θεὸ σου!

Ἐγώ.

Πίσω νὰ πέσω!..

ᾠχι! ᾠχι! Δὲ φοδᾶμαι!..

Ἐκείνη (μὲ ὀρμή).

Λοιπὸν πᾶμε!

Ἐγώ.

Ποῦ!..

Ἐκείνη.

Ποῦ; στοῦ σίφουνα τὸ κέντρο!

κοντὰ στὸν καταρράχτη εἶναι ἓνα δέντρο

τὸ πιδ ψηλό. ποῦ οἱ κεραυνοὶ πάντα φιλοῦνε...

Ἐλα!.. Κεῖ τὰ στοιχεῖα σὰν θὰ μᾶς δοῦνε

τὴ νέα τους λύσσα, καὶ τὸ νέο τους ἄχτι

μὲ νῆαν ὀρμὴ θὰ ξεπετάξουν!.. Ἐ!..

Ἐγώ.

Στὸν καταρράχτη;!

στὸν καταρράχτη!..

Ἐκείνη.

Θέλεις φῶς;

ᾠ, μὲς τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν θὰ γίνεις ὁμορφος..

Κέκει θεὰ ἰδεῖν τὴ μορφή μου

ἂν τὴν ποθεῖς. ᾠ! τὴ μορφή μου

ποῦ ἐδῶ, νά, κ' οἱ ἀστραπὲς τὴν κρούβουν

γιατὶ δεξιὰ στὸν τοῖχο ἐκεῖ τὸ φῶς τους πνίγουν..

Ἐγώ (σαστισμένος).

ᾠ, τὴ μορφή σου; Τὸ νερὸ δὲν τὸ θολώνω!..

Ἐκείνη.

Χαῖρε λοιπὸν! (κάνει νὰ φύγει μὲ ὀρμή).

Ἐγώ.

ᾠ! Τόσο μόνο!...

Στὸν καταρράχτη... ἐμπρός, μαζί σου

γιὰ τὴ μορφή σου!..

Ἐκείνη

Ἐμπρός!..

Ἐγώ.

Ἐμπρός! (βγαίνω μὲ ὀρμή).

Ἐκείνη (σὲ μονόγῳ της)

ᾠχι! σὲ λυπᾶμαι

δὲν ξέρεις πὸς ἢ ἀστραπὴ σὰ βγῶ θὰ πάψει!..

Ἐγώ (ἰσῶξω).

Ἐλα λοιπὸν!..

Ἐκείνη (βγαίνοντας ἤρεμα).

Ναὶ πᾶμε!..

Στὸ Πνεῦμα μόνο ἢ τρέλα μὴν ἀστράψει!..

Ἐγώ (μὲ ἀκούγομαι).

ᾠ, σάγαπῶ!.. Πὼς σάγαπῶ!.. Πὼς σάγαπῶ!..

Ἐκείνη (μὲ ἀκουστέ).

ᾠχι ἀπ' αὐτοῦ!.. Πέρα ἀπὸ κεῖ στὸ στενοπό!..

(Σβένει ἡ φωνὴ μας).

Τὰ Στοιχεῖα (ποῦ ἔχουν περικυκλωμένη
τὴ βερίντα, μὲ φωνὲς ἀνκατωμένες).

— ᾠ γλύκα! γλύκα! γλύκα!..

— Σύγγεφο, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω

παιδὶ χρυσὸ θὰ σοῦ γεννίσω!..

— Ἐσὺ μακριὰ ἀπὸ τούτην κλίκα!..

— ᾠ, νὰ ἐμπω ἀφεῖστε στὸ χορὸ σας

τὸ θέλγητρό σας

ποθῶ νὰ ἰδῶ καὶ νὰ γνωρίσω!..

— Μακριὰ! Σὺ, μακριὰ!..

— Νίκα!..

— Ποιὸς μὲμποδίζει;

τὴν Ἀστραπὴ θάρσάξω νὰ φιλήσω...

— Κρύψου στο μετερίζι !..
 — "Ω, τί γλυκό ποῦν' τὸ φιλι σου !..
 Σὲ δένω πλάγι μου... Κοιμήσου
 κοντά μου... Ἐσύ
 θά μοῦ γεννήσεις τὴν παρθένα τὴ χρυσή !..
 "Ω, τί γλυκό ποῦν' τὸ φιλι σου !..
 Μαζί σου ἐγὼ θά κοιμηθῶ, μαζί σου...
 "Ω, τί γλυκό ποῦν' τὸ φιλι σου !..
 — "Αχ, λιόνω ἀπὸ τὴ γλύκα, λιόνω !..
 — Ποιὸς μάρπαξε τὴν ἀγαπητικιά μου ;
 "Ε, τὰ μπουριά μου
 ἀπάνου του μὲ λύσσα ἀπλόνω !..
 — Δέ μοῦ τὴν πέρνεις λυσσασμένη
 κι ὅ,τι τὰ ἰνάτια σου ἂν σοῦ λένε,
 ἀφ' τοῦ παιδιοῦ μου τὴ μητέρα
 ἔ, τράβα τόρα πέρα !..
 — Καταραμένη θά σὲ φάω !..
 — Τὰ φιλιὰ της δὲν τὰ ξεχνάω...
 ἀντρεῖψεν ἡ δύναμι μου ἀφ' τὴ λαχτάρα !..
 — Πῶ πῶ ! θά φαγοῦν !..
 — Τί ἀντάρα !..
 — Κάπ ! κάπ !..
 — Τραβάτε πίσω !..
 — "Αου !..
 — Θὰν τὸν φάει !..
 — Τραβάτε πίσω !..
 πίσω !..
 — Πῶ πῶ !..
 — Πιὰ πάψτε !.. πάψτε !..
 — Πάει !..
 — Οὔρα !..
 — Τόρα νὰν τὸν θάψτε !..
 — Αἶμα ποῦ τόχε !..
 — Ἀκόμα βγάνει !
 — Τί κρίμα τόσο νέος νὰ πεθάνει !..
 — Λαχτάρα ποῦ ἄρπαξα νὰ μὴν κερδέψω ;
 ἀφ' τὰ φιλιὰ της νὰ μὴν ἀντρεῖψῶ ;
 ὦ, τί γλυκά ποῦν' τὰ φιλιὰ σου
 κάμε μου τόπο, ἀγάπη μου, νὰ ξεπλωθῶ
 [σιμὰ σου !..

'Εκεῖνι (μπαίνοντας).

"Αχ ! νὰ δαμάζω
 πάντα δαμασμένα ὀμπρός μου νὰ κοιτάζω !..
 Νὰ μὴν παλεύω !..
 Τὸν πόλεμο γυρεύω
 κι ἄς πάει κ' ἡ Νίκη !..
 Τὴν ἀσκημιὰ ἐλαχτάριδα... ὦ, τί φρίκη !
 τί φρίκη !..
 Στου φωτός μου τὴ δύναμη κατὰρα
 δίχως λαχτάρα...
 "Αχ ! Νὰ μὴν εἶμουν Φῶς νὰ μὲ φωτίσεις
 ξεστρατεμένε, ποῦ ἔτυχε νὰ μάπαντήσεις !..

'Εγὼ (ἀπόξω, σπαραχτικῶς).

Μανιάζουν πάλε τὰ θεριά

καὶ μὲ περικυκλώνουν...
 μὲ ζώνουν !..
 Πάνε τοῦ ἀνέμου τὰ λουριά !..
 Τὰ σύγνεφα μὲ παραπέρουν...
 ὦ, ποῦ μὲ φέρουν !..
 Μοῦ κλειοῦν τὰ μάτια ὀ αἰστροπέσ !
 ὦ, πὼς ὀργιάζουν !.. Ποιὲς ροπιές
 ξεχύνουν γύρω !..
 Λιποθυμῶ !.. Μὲ πνίγει τὸ βαθὺ τοὺς μύρο !..
 Βοήθεια !..

'Εκεῖνι (ἀπὸ μέσα).

'Η Ἀλήθεια !..

'Ο Κέλνεργς (ἀνοίγοντας τὴν πόρτα).

'Εμπάτε, κύριε...

'Εκεῖνι (δυνατά).

Σβῦστε τὸ φῶς, Κέλνεργ ! 'Ο κύριος δὲν ἔχει τί-
 ποτις ! Σβῦστε τὸ φῶς !..

'Ο Κέλνεργς.

Δεσποινίς !..

'Εκεῖνι (διαταχτικῶς).

Σβῦστε τὸ φῶς σὰς λέγω !..

'Ο Κέλνεργς (τὸ σβύνει).

Πὼς θὰ μπεῖ ὁ κύριος τόρα...

'Εγὼ (μπαίνοντας).

Εὐχαριστῶ, Κέλνεργ. Πηγαίνετε. Τὸ φῶς εἶναι
 περιττό...

'Ο Κέλνεργ φεύγει. 'Εγὼ σκοντάφτοντας ἔρχομαι
 καὶ πέφτω σὲνα κῆθισμα.

'Αρκετὴ διακοπή.

'Εκεῖνι (σὲ κῆμποσο).

'Η Ἀλήθεια !..
 Εἶναι ἡ Ἀμαζόνα'
 δεξὶ βυζὶ δὲν ἔχει πιὰ στὰ στήθεια
 κραταίει τὰ θηλυκὰ παιδιὰ της μόνα
 καὶ τὰ βυζαίνει στὸ ζερβὶ βυζὶ της !..
 "Αχ ! εἶμαι ἐγὼ παιδί της !..

'Εγὼ (ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι βυθισμένος καὶ
 τὴν κοιτάζω ἀμίλητα).

'Εκεῖνι (ἐργόμενη κοντὶ μου).

Συνῆρθες ; (μοῦ ἀγγίζει τὸ μέτωπο μὲ τὸ χέρι της).

'Εγὼ (σιγὰ σιγὰ σηκώνομαι μὲ μερθεσιμῶ).

Φοτιὰ ἂ δὲ μοῦ ἀγγίσει τὸ μέτωπο
 τὴ θαμπωμάρα καὶ τὴ δεῖλα μου τὴν πῆρε.
 "Ο,τι κι ἂν εἶσαι σάγαπῶ !..
 Καὶ τῆς ἀγάπης μου καρπὸς
 τὰ φλογισμένα τὰ φιλιὰ μου ἀνθίδαν !.. (τὴν ἀρ-
 πίζω καὶ τὴ φιλῶ μὲ λαχτάρα).

'Εκεῖνι.

'Αρκεῖ !..

Ἐγὼ (ἀφίνοντας την).

Ἄχ!

Μικρὴ διακοπή.

Ἐκείνη (κοντὰ στὰ γυαλιά).

Φιλιά!..

Ἄχ! Γνώση!

Τὰ πλέον ὁμορφα στολιδία

πού ἡ Ἀγάπη θάξε νὰ μοῦ δώσει! (σωπαίνει λίγο).

Φιλία

τὰ χεῖλια μου ἐλαχτάρισαν νὰν τὰ φιλήσουν,

νὰν τὰ ρουφήσουν

καὶ τὸ φαρμάκι—ὦ γλύκα!—πού θὰ χύσουν

στὴν ἄπειρη Ζωὴ πού θὰ μὲ δέρνει

μιὰν αἰσθητὴ καινούργια νὰ μοῦ φέρει!..

Ἄχ! τὰ πλέον ὁμορφα στολιδία

πού ἡ Ἀγάπη δίνει, εἶνε μου ἴδια!..

Ἐγὼ (τὴν ξαναπλησιάζω).

Φιλί θὰ γίνω,

στὰ δόντια μου φαρμάκι στήνω,

τὰ χεῖλια σου θὰν τὰ ρουφήσω,

τὴ γλύκα πού ποθεῖς θὰ χύσω,

στὴν ἄπειρη Ζωὴ πού θὰ περάσεις,

ποτές ποτές σου νὰ μὴν τὴν ξεχάσεις!..

Ἦ, σάγαπῶ! Τὸ φίλημά μου

φωτιά χοχλάζει ὡς τὰ μυαλά μου!

Φίλα κ' ἐσύ! Ρουφῶς πιὰ αἷμα!..

Ἦ, φίλα! φίλα!..

Ἐκείνη (πνιχτά, μέσα στὰ φιλιὰ μου).

Ἄχ! Εἶναι ψέμα!..

Ἐγὼ (σπρώχνοντας τη μὲ θυμό).

Σκύλλα!..

Μικρὴ διακοπή.

Ἐκείνη.

Ἄχ! Εἶμαι ἐγὼ ἡ Ἀγάπη... ἐγὼ!..

Ἄχ! νὰ μὴν εἶμουν νὰν τὴν κυνηγῶ!..

Ἄχ! τὴν Ἀγάπη ἐπόθησα!

Ἀγάπη νὰ μὴν εἶμουν πὼς στὴν ἐκκλησιά

τῆς Ἀγάπης θεὸ νάμπαινα!..

Ἔνα!..

ἄς ἔδινα μόνον ἓνα φιλι... ἓνα!..

Ἄχ! εἶμαι ἐγὼ ἡ Ἀγάπη... ἐγὼ!

Ἄχ! νὰ μὴν εἶμουν νὰν τὴν κυνηγῶ!..

Καὶ σένα—

ἂν εἶταν νάγαπούσα—

ὦ, πὼς θὰ σάγαπούσα

καὶ σένα!..

Ἐγὼ (λιγωμένως).

Στὴν ἄγνωστη Παρθένα

στὴν Ἀγάπη, πού νιώθω ἐδῶ

τραγουδία ξεχασμένα

τραγουδῶ

καὶ τὰ στοιχεῖα κοιμίζω

μαζὶ τὴ μάνα τὴν κακὴ Ἀμαζόνα

καὶ διώχνω τὸ χεῖμόνα

τὴν ἀνοιξὴ γυρίζω

τὰ ρόδα ξαναφέρνω

στὴ λίμνη σπέρνω

τῶν κάμπων τὰ λουλούδια

καὶ στῆς κορφής τὰ χιόνια

ὦ, τὰ ἡμέρα τραγουδία

καὶ τάνδονια!

καὶ γέρω τὴν ἡμέρα

κι ἀπὸ τὴ λυγερή μου τὴ φλογέρα

λαγώνεται ὁ ἀστρίτης κ' ἡ ὀχεντρα

καὶ τὸν ξυπνῶ τὸν Πάνα

καὶ βγάνω τίς Ἀμαδρυάδες ἀπὸ τὰ δέντρα

καὶ στένω τοὺς χορὸ μὲς τὴν ἀλτάνα!

καὶ Μιὰ κοντὰ μου

μοῦ λείπει τὸ λόγο τὸ γλυκὸ σιγὰ σταυτιά μου:

«Τραγουδιστὴ ἡμέρα, ὦ, τὴ βρυσούλα

πού κελαρίζει χαρωπὰ ὦ, τὴ μικρούλα

τὴ σιγανὴ πνοὴ πού ἔχει τὸ ἀγέρν:

ὦ, τοῦτο τὸ πανέριο καλοκαίρν

τοῦ τραγουδιοῦ τῶν ἀηδονιῶν, ὦ, τὸ μοτίβο

τὴν ἀνοιξὴ, ὦ, καὶ τὴν ἀγάπη πού ξανοίγω

ὦ, καὶ τὴ μυρουδιά τὴν τριανταφυλλένια

καὶ τὴ Ζωὴ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἔννοια

τὸ μαγικὸ τραγουδοῦ σου μοῦ δίνει

τραγουδιστὴ, νὰ γίνομαι σου Ἐκείνη!..»

Στὴν ἄγνωστη Παρθένα

στὴν Ἀγάπη πού νιώθω ἐδῶ,

τραγουδία ξεχασμένα

τραγουδῶ!..

Ἐκείνη (περίλυπη).

Ἄχ! νὰ εἶμουν μιὰν Ἀμαδρυάδα
νὰ μὲ τραβοῦσε ἡ σύριγγα τοῦ Πάνα!..

Ἄχ! νὰ εἶμουν ἡ Ἥχώ μὲς τὴν κοιλιάδα
νὰ γίνομαι τοῦ Ἰγυκα ἡ μάνα!..

Ἐγὼ.

Στὴν ἄγνωστη Παρθένα,

στὴν Ἀγάπη πού νιώθω ἐδῶ,

τραγουδία ξεχασμένα

τραγουδῶ!..

Ἐκείνη (πρὸ περίλυπη).

Ἄχ! νὰ εἶμουνα Παρθένα

καὶ μιὰ ἀνοιξιάτικη ἀγνὴ,

ξεπεταροῦδι, σάν καὶ σένα,

ὁ ἀπλὸς ὁ πῶθος νὰ μοῦ βγεῖ!..

Παρθένα ἄχ! νὰ εἶμουνα

νὰ μὲ πλανᾷ

τὸ ψῶρο τὸ φῶς τοῦ Φεγγαριοῦ,

τὸ ψῶσμα τὸ ἀποσταμένο τοῦ ἀγριοῦ,

τὸ θαμπὸ χάραμα

κι ἄμα

δυσὸ μᾶτια ἀντίκρυζα πού ἀκόμα

δὲ θάξεραν καλὰ τὴ μέρα

καὶ στόμα

πού μόλις θενά ψέλιζε την καλημέρα
 να νιώθω έντός μου
 τὸν πόθο πού δὲ γλύκανε τὸ φῶς μου !..
 "Αχ ! νὰ εἶμουνα Παρθένα
 καὶ τὸν τραγουδιστὴν ἐσένα
 νὰ καρτεροῦσα
 πὼς θὰ διψοῦσα !..

Ἐγὼ (ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου).

Πιὰ ποιὰ εἶσαι :
 στὰ ρόδα ἢ δὲν κοιμᾶσαι,
 ποῦνε τὰγκάθια
 πού σε πληγόνουν ;
 Μὲς τῆς ψυχῆς μου καὶ στοῦ πνεύματος τὰ
 [βάθια
 τὰγρια μου τὰ ἐνστιχτα μὲ τὴν ἀγάπην ξαναγιώ-
 [νουν !..

Πές, τί ποθεῖς νὰ σοῦ τὸ φέρω ;
 Στὸ θέρο
 τοῦ πνεύματός μου πού ἡ μανία
 θὰ φέρει γύρο
 τ' ὅ,τι σοῦ λείπει λάφυρο λεία
 μπρὸς σου θὰ σύρω...

Ἐκεῖν (ἦρεμα).

"Αχ ! τί μοῦ λείπει !..
 "Αν εἶταν λύπη !..
 Τί τάχα λείπει ἀπὸ τὴ Φύση
 καὶ τί τὸν "Ἠλιο θὰ μαυρίσει ; (ξίστοχζ)
 "Αχ ! Νά, τὸ Φόβο ὄλω εμπρός μου
 νὰ ἰδεῖ κι αὐτὸς τὸ φῶς μου...

Ἐγὼ (τὸ ἴδιο).

Τὸ Φόβο ξαναβάγω ἐντός μου
 καὶ βασιλιάς ἐγὼ τοῦ μαύρου του τοῦ κόσμου
 μπρὸς σου θὰν τὸν σπριξέω,
 καὶ τὸ σκοτάδι θὰ σοῦ δείξω,
 καὶ μὲς τὸ φῶς σου θὰ βουτᾶξω
 καὶ τὴν ἡμέρα σου θὰ πνιξέω...

Ἐκεῖν (μὲ γαλήνη κ' εἰρωνία).

Νὰ δεῖ ὁ Φόβος τὴν ὀμορφίαν μου ;
 ὦ χαρά, τί θὰ σὲ ξαφνιασει !..
 Τῶν ὀνειρῶν ὁ κόσμος πὼς θὰ νάγαλλιάσει
 στὰ νέα παιδιὰ τὰπίστευτου τοῦ γάμου !..

Ἐγὼ (τρελά).

Καὶ τώρα τρέμε !..
 Κάλεσέ με
 ἀπὸ τῆς κόλασης τὰ βάθια καὶ τοῦ "Αδῆ"
 ζήτησέ μου τῶν Δαιμόνων τὰ χάδια
 τῶν κολασμένων πὼς γλεντᾶνε τὰ κοπάδια !..
 Στὰ μάτια μου χοχλάζει λάδι,
 στὸ στόμα μου σκουλήκια πλέχουν,
 στὰ χέρια μου τὰ φίδια τρέχουν,
 πού τὸ φαρμάκι τους ποθεῖς !..
 Πού θὰ σταθεῖς ;
 Σὰν Ἐρινύα θὰ σὲ κυνηγήσω

καὶ μὲς τὴ χοχλασμένη πίσσα πού θὰ σὲ βυθίσω
 θὰ σὲ φιλήσω !..
 Δὲν εἶνε τὰ φιλιὰ μου πιὰ ἴδια
 τοῦ "Αδῆ δὲν ξέρουν τὰ παιχινίδια
 οὔτε τὰ φίδια !..
 Καὶ τώρα πού μὲ νιώθεις,
 τώρα ἐπροδόθης !..
 Πὼς σὲ φιλιῶ ! Πὼς σὲ φιλιῶ !..
 Μὴ λαχταρᾶς πάλι τὸν "Ἠλιο ;
 Αἷμα ρουφᾶω, φαρμάκι χύνω...
 ὦ ! πὼς σὲ σφίγκω !.. δὲ σάφίνα !..
 Κέλνερο, τὸ φῶς !.. τὸ φῶς !.. τὸ φῶς !..

Ἐκεῖν (μὲ σπαραχτικὸ χαμόγελο).

Εἶναι κουφός !..

Ἐγὼ(μὲ λύσσα).

Εἶναι κουφός ; !..

Ἐκεῖν (τὸ ἴδιο).

Μανιάζουν πάλε τὰ στοιχεῖα τῆς Γῆς
 καὶ θὰ συχάσει ἡ Κόλαση ;
 ἔ, φουσκωμένε ἐσύ
 δὲ θὰν τοὺς παραβγεῖς ;
 Πέρνει τὸ σύγγελο νερὸ ἀπὸ τὴ λίμνη
 ποθώντας νὰν τῆς βρεῖ τὸ βάθος ;
 ὦ λίμνη, πού ποτὲς γυμνῆ
 δὲ θὰ προβάλεις στὸ τρελὸ του πάθος,
 δέξου τὰ δάκρια του χειμάρο ἐντός σου
 καὶ δυναμόσου...

Ἐγὼ (μὲ ἰνίτι).

Ἐγὼ δὲν κλαίω !.. Ἐγὼ δὲν κλαίω !..
 Ἐκεῖ πού πλέω
 ἡ Ζωὴ τελειώνει !..
 Φυσᾶτε ἀνέμοι,
 μὲς τὸ τιμόνι
 τοῦ καραδιοῦ, κρατᾶω τὸ γκέμι...
 Μαζί του θὰ πνιγῶ !..
 Ἐγὼ δὲν κλαίω !.. δὲν κλαίω ἐγὼ !..

Ἐγὼ (γελώντας).

Κεῖγὼ γελάω !..

Ἐγὼ (μὲ λύσσα).

"Αχ ! θὰ σὲ φάω !..

Ἐκεῖν (τὸ ἴδιο).

"ὦ, τὸ στοιχεῖό μου τὸ ἀντρειωμένο...
 Πές μου το πάλι :
 φίδι θὰ γένω !..

Ἐγὼ (σκοτισμένος).

Μοῦρχεται ζᾶλν !..

"ὦ, τοῦτ' ἡ νύχτα !.. ὦ, τοῦτ' ἡ νύχτα !..

Ἐκεῖν (εἰρωνικᾶ).

Κουράγιο !..

Ἐγὼ.

"ὦ, τοῦτ' ἡ νύχτα

πιά δὲν τελειώνει !.. Αὐτὸς ὁ ἀγέρας
δὲν παύει πιά !..

Ἐκείν.

Φαντάσματα εἶνε... Πνίχτα !..

Ἐγὼ (σκοτισμένος).

Ἦ τέρας ! Τέρας !..

Ἐκείν (σὰ Σειρήνα).

Ἐλα κοντά μου !..

Ξεπλέχω τὰ μαλλιά μου !..

Τὰ ρίχνω στὴν ποδιά μου !..

Λιγώνονται ἀφ' τὴν ὀμορφιά μου !..

—Σὺ μὲ εἶπες χωρὶς πόνο;—Κοίτα τὰ φίλιά μου,

κι ἂ δὲν τὰ δίνω τὰ σκορπᾶω ὀλόγουρά μου !

Εἶμαι ἡ Παρθένα τὰς τεφάντου τοῦ γάμου

ποῦ ὄλο γεννάω καὶ λαχταρᾶω μὲ τὰ παιδιὰ μου

κι ἄντρα δὲν ξέρω· κι ἄθελά μου

γονατιστὸς ὁ ἄντρας πέφτει χάμου...

Ξεπλέχω τόρα τὰ μαλλιά μου

καὶ ρίχνω τα στὴν ἀγκαλιά μου !..

Ἐγὼ (πέφτοντας στὰ γόνατα).

Ἦ, τὰ μαλλιά σου ! Τὰ μαλλιά σου !..

Ἦ,—ξανθὰ ἂν εἶνε—τὰ μαλλιά σου !..

Ἐκείν.

Ἦ ὀλόξανθα εἶνε τὰ μαλλιά μου !..

ἀπίστευτη εἶναι ἡ ὀμορφιά μου !..

Ἐγὼ (λιγωμένος).

Ἦ, δὲν ἀντέχω ! δὲν ἀντέχω !

σὲ ποιὰ πλημύρα χαρᾶς πλέχω !..

Ἐκείν (γλυκύτατα).

Ἄχ ! τί γλυκὸ ποῦν' τὸ κρεβάτι

τοῦ ἀποσταμένου τοῦ διαδάτη !

Κοιμήσου, πρὶν τὰ σύγνεφα σκορπίδου

καὶ σὲ ξυπνήσουν !..

Ἐγὼ (μισόφωνα).

Ἦ, σάγαπῶ !.. πὼς σάγαπῶ !.. πὼς σάγαπῶ !..

(ἀποκοιμῆμαι).

Ἐκείν (κοτίζοντας με).

Ἄχ ! Δὲς τὸν Ἄνθρωπο ! (φεύγει σιγῆ).

Ἦ Ὁ Κέλνερος (ἀπὸ ἀρκετῆ ὥρα).

Ἦ κύριος ἀποκοιμήθηκε ; Δὲ θὰ πάει νὰ ἴδου
χάσει στὴν κάμερά του ;

Ἐγὼ (σὰ σῆνερο).

Ἦ, τὰ μαλλιά σου ! Τὰ μαλλιά σου !..

Ἦ Ὁ Κέλνερος (ζυπνώντας με).

Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά κύριε. Πρέπει νὰ πᾶτε
πιά νὰ ἴδουχάσετε στὸ κρεβάτι σας.

Ἐγὼ (σηκόνουμα).

Ἔχετε δίκιο Κέλνερο. Ἀνάψτε τὸ φῶς κι ὀδη-
γεῖστε με...

(Ἦ Κέλνερος ἀνάθει τὸ φῶς καὶ μὸδηγεῖ).

Γιάνης Α. ΚΑΜΗΤΣΗΣ